

Man kommer neppe uden om den erfaringsmæssig fastslaaede Kendsgerning, at Penge er en international Vare, hvis Pris fastslaas ved Udbud og Efterspørgsel, og Mindretallet er overbevist om, at Konkurrencen paa den ene eller den anden Maade nok skal vide at komme ud over Vanskeligheder, der skabes ved Lovregler af den foreslaaede Art.

Vil man have fuldstændig Sikkerhed for, at der her i Landet bliver aldeles uniforme Regler for Behandling af Sparekasseindskud, kender Mindretallet kun eet virksomt og formentlig ufejlbarligt Middel, og det er Statens Overtagelse af al Sparekasevirksomhed. Men denne Tanke har ikke været indgaaende drøftet i Kommissionen og vilde neppe have fundet mange Tilhængere.

Hvad nu angaar den af et Flertal foreslaaede Institution — Sparekasse- og Bankraadet —, saa maa Mindretallet anse den for et fortungt virkende Apparat. Medens et saadant Raad, naar man endelig skal have en Institution, der har til Op-gave at fastsætte en Maksimal-Indlaansrente, skulde være i Stand til at handle endog usædvanlig hurtigt, saa er det foreslaaede Raad i hele sin Konstruktion og Virksomhedsplan, navnlig da denne tager Sigte paa at fastsætte en Rentefod forskellig for Land og By, for Art og Virkemaade, saa tungt og uhandeligt, at Mindretallet meget betvivler, at Raadet overhovedet vil kunne virke i Overensstemmelse med Hensigten. Alene den Omstændighed, at Raadets Afgørelse med Hensyn til Rentefoden skal tages med et Flertal af 15 Stemmer (af i alt 20), vil frembyde store praktiske Vanskeligheder og utvivlsomt give Anledning til langvarige Diskussioner, forinden Enighed kan opnaas. Og tilvejebringende denne Enighed ikke, saa savner man en enkelt Autoritet, der vil kunne tage den endelige Bestemmelse. Man tør nemlig forudsætte den Mulighed, at de tre Ministerier, der faar Afgørelsen i Haand, ikke kan enes i alle Enkeltheder, og indtræder dette Tilfælde, bliver en Fast-sættelse af Rentefoden eller en Forandring i denne en Umulighed. Man maa nemlig ikke se bort fra, at de paagældende tre Ministerier repræsenterer ret forskellige Interesser.

Forslaget om en Maksimal-Indlaansrente er formentlig fremsat af to Grunde. For det første for at undgaa en Kappelstrid om Erhvervelse af Indskud og for det andet for at skabe Mulighed for billige Udlaan.

Mindretallet mener, at det sidste ikke naas ved den foreslaaede Foranstaltning, der snarere rummer en Fare for, at den fastsatte Rente forhindrer Anvendelsen af lavere Rentesatser, og derved vanskeliggør billige Udlaansvilkaar.

Medens Mindretallets foranstaaende allerede store Betæneligheder ved den foreslaaede Foranstaltning til Fastsættelse af en Maksimal-Indlaansrente kun tage Sigte paa Sparekassernes Rentefod, saa forekommer Sagen endmere betænkelig, naar man ogsaa inddrager Bankerne under Forpligtelsen til at følge Raadets Renteansættelser.

Kommissionen har vedkendt sig og i foranstaaende Betænkning gentagne Gange udtalt, at man tilsigtede „en skarp Adskillelse mellem Sparekasevirksomhed og Bankvirksomhed“. Mindretallet forstaar da ikke, hvorledes man paa et saa vigtigt Punkt som dette om Rentefodens Ansættelse har aabnet Mulighed for at kunne fravige et af hele Kommissionen anerkendt Hovedprincip.

Saafernt Forslaget om en Banklov vedtages i nogenlunde Overensstemmelse med Kommissionens Forslag, paalægges der Landets Banker ret betydelige Indskrænkninger i den tilvante Bevægelsesfrihed, men disse vilde forøges i for høj en Grad, dersom man ogsaa inddrog Bankerne under Bestemmelserne vedrørende en fast Maksimal-Indlaansrente. Hertil kommer ogsaa, at det danske Pengemarked i Forhold til Udlandets ikke vil kunne undgaa, i alle Tilfælde periodisk, at blive paavirket af en saa ganske ukendt og uprøvet Foranstaltning.

I Henhold til det saaledes fremførte kan Mindretallet ikke slutte sig til Forslaget om den her foreslaaede Fastsættelse af en Maksimal-Indlaansrente, ej heller til de til Støtte for Forslaget fremførte Grunde.

Til § 4 i foranstaaende Udkast til Lov er af *Alb. Westergaard* gjort følgende Bemærkninger:

Da Forslaget om Maksimal-Indlaansrenten alene begrundes i den Konkurrence, der findes mellem Pengeinstitutterne, synes jeg, at det havde været betimeligt samtidig at træffe Foranstaltninger sigtende til at hindre Sparekassernes Konkurrence overfor Bankerne paa *Omraader, der egentlig ikke falde ind under Sparekassernes Virksomhed*.